

Sygn. akt V KK 310/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **K. B. i K. P.**

skazanych z art. 278 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 22 października 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanych
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 25 kwietnia 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze łącznej pozbawienia wolności i w tym zakresie przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 roku, Sąd Rejonowy uznał -

1. oskarżonych K. B. i K. P. – w ramach zarzucanych im czynów – za winnych tego, że

- a) w dniu 13 maja 2010 roku na odcinku pomiędzy miejscowościami S. – D., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali przecięcia napowietrznej linii telekomunikacyjnej, a następnie z przeciętej linii telekomunikacyjnej zabrali w celu przywłaszczenia kabel telefoniczny o symbolu XZTKMXpwn 25x4x0,8 o długości co najmniej 50 m o wartości nie mniejszej niż 974 (dziewięćset siedemdziesiąt cztery) złote, czym doprowadzili do zniszczenia napowietrznej linii telekomunikacyjnej na odcinku pomiędzy miejscowościami S. – D. i konieczności jej odtworzenia, powodując straty w wysokości 1 741,83 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści jeden i 83/100) złotych na szkodę Telekomunikacji Polskiej S.A. w W., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i art. 288 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył im kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości po 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej: w stosunku do oskarżonego K. B. na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, a w stosunku do oskarżonego K. P. na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- b) w dniu 14 maja 2010 roku na odcinku pomiędzy miejscowościami S. – D., działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia z napowietrznej linii telekomunikacyjnej kabla telefonicznego o symbolu XZTKMXpwn 25x4x0,8 o długości co najmniej 50 m i wartości nie mniejszej niż 974 (dziewięćset siedemdziesiąt cztery) złote na szkodę Telekomunikacji Polskiej S.A. w W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w D., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości po 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej: w stosunku do oskarżonego K. B. na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, a w stosunku do oskarżonego K. P. na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

2. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce orzeczonych w pkt 1 a) i 1 b) jednostkowych kar pozbawienia wolności i kar grzywny wymierzył każdemu z oskarżonych: jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej: w stosunku do oskarżonego K. B. na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, a w stosunku do oskarżonego K. P. na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonych w pkt 2 kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do każdego z oskarżonych warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat i na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał każdego z oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych grzywny zaliczył każdemu z oskarżonych po dwa dni zatrzymania w okresie od 14 maja 2010 roku do 15 maja 2010 roku przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;
5. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci nożyc koloru srebrnego przechowywanych w Magazynie Sądu Rejonowego w W., a zarejestrowanych pod nr 73/12/A Księgi dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w W.;
6. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić oskarżycielowi posiłkowemu Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie dowód rzeczowy w postaci odcinka kabla telefonicznego ze śladami działania narzędzia przechowywanego w Magazynie Sądu Rejonowego w W., a zarejestrowanych pod nr [...] Księgi dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w W.;
7. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych K. B. i K. P. do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego Telekomunikacji Polskiej S.A. w W. kwoty 1 481,83 (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt jeden i 83/100) złotych;

8. zasądził solidarnie od oskarżonych K. B. i K. P. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Telekomunikacji Polskiej S.A. w W. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;
9. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa:
 - od oskarżonego K. B. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 481,56 (czterysta osiemdziesiąt jeden i 56/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu,
 - od oskarżonego K. P. kwotę 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 481,56 (czterysta osiemdziesiąt jeden i 56/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w dniu 2 maja 2013 roku (k. 421).

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. kasację od tego wyroku na korzyść oskarżonych wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności. Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 kk, przez wymierzenie każdemu z oskarżonych – na podstawie tego przepisu – kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przekraczającej sumę jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych za poszczególne przestępstwa, która wyniosła rok i 2 miesiące pozbawienia wolności.

W oparciu o tak sformułowany zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części, dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności wobec K. B. i K. P. oraz przekazanie sprawy - w tym zakresie – do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego na korzyść K. B. i K. P. okazała się oczywiście zasadna, a podniesiony w niej zarzut rażącego naruszenia prawa karnego materialnego – w całej pełni zasługiwał na uwzględnienie. Taka ocena przemawiała za rozpoznaniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Istotnie, przepis art. 86 § 1 k.k. określa granice kary łącznej zawierające się w przedziale od najwyższej z jednostkowych

kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa – do sumy tych kar. W tej sprawie, najwyższą z kar pozbawienia wolności wymierzonych osk. K. B. i K. P. była kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, a suma kar pozbawienia wolności wymierzonych tym oskarżonym – wyniosła rok i 2 miesiące. Zatem, przy uwzględnieniu dyrektywy wynikającej z art. 86 § 1 k.k. kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec tych oskarżonych powinna mieścić się w przedziale od 8 miesięcy do roku i 2 miesięcy. W tej sytuacji, określenie kary łącznej pozbawienia wolności na poziomie roku i 3 miesięcy, a więc powyżej granicy sumy kar tego rodzaju, nastąpiło z rażąco obrazą art. 86 § 1 k.k.

Oczywisty jest też wpływ tego uchybienia na treść wyroku, skoro wymiar orzeczonej kary łącznej jest wyższy niż przewiduje to norma prawa materialnego. Stąd też koniecznym było uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 kwietnia 2013 r.– w zaskarżonej części.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji powinien prawidłowo zastosować ustawowe dyrektywy kształtowania orzeczenia o karze łącznej.

Ponadto, należy uporządkować kwestię pisowni imienia oskarżonego P., który w dotychczasowym wyroku Sądu Rejonowego jest określany zarówno jako „Ko.”, jak i jako „Kr”.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.